ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobkyně: **CET 21, spol. s r. o.,** se sídlem Kříženeckého nám. 1078/5, Praha 5, zastoupené JUDr. Vladimírem Kroupou, advokátem se sídlem Zavadilova 1925/15, Praha 6, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání,** se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 5. 2011, čj. had/1656/2011, o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 3. 11. 2011, čj. 3 A 171/2011 - 39,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovaná je povinna uhradit žalobkyni na nákladech soudního řízení částku 2880 Kč, ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupce žalobkyně JUDr. Vladimíra Kroupy.

Odůvodnění:

I.

1. Rozhodnutím ze dne 17. 5. 2011, čj. had/1656/2011, žalovaná uložila žalobkyni pokutu ve výši 100 000 Kč za porušení § 48 odst. 4 písm. a) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů, ve znění do 31. 5. 2010 (dále jen „zákon o vysílání“). Žalobkyně se měla dopustit jiného správního deliktu tím, že odvysílala ve dnech 6. 9. 2009, 13. 9. 2009, 20. 9. 2009 a 27. 9. 2009 vždy opakovaně na programu NOVA obchodní sdělení Knauf (sponzor pořadu, mutace 10),

aniž by jej zřetelně oddělila od ostatních částí programu, přestože toto sdělení naplňovalo definiční znaky reklamy.

II.

2. Žalobkyně napadla rozhodnutí žalované žalobou u Městského soudu v Praze, který rozsudkem ze dne 3. 11. 2011, čj. 3 A 171/2011 - 39, zrušil rozhodnutí žalované a věc jí vrátil k dalšímu řízení.

3. Městský soud shledal, že žalovaná nedostála své povinnosti upozornit žalobkyni na porušení zákona o vysílání před tím, než jí uložila pokutu. V této souvislosti soud odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 11. 2010, čj. 3 As 13/2010 - 68 (zřejmě myšleno čj. 3 As 12/2010 - 68), a ze dne 10. 11. 2010, čj. 3 As 13/2010 - 70 (všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Žalovaná musí v průběhu každého správního řízení postavit na jisto, že splnila povinnost předchozího upozornění. Správní soud hodnotí při přezkumu rozhodnutí žalované souvislost mezi jednáním, na něž žalovaná dříve upozornila provozovatele vysílání jako na nezákonné, a jednáním, za něž žalovaná uložila následně sankci.

4. Podle městského soudu žalovaná musí upozornit na porušení § 48 odst. 4 písm. a) zákona o vysílání vždy, tj. ve vztahu ke každému konkrétnímu sponzorskému vzkazu. V napadeném rozhodnutí žalovaná neuvedla, že upozornila žalobkyni na závadnost předmětného spotu, a tuto skutečnost neprokázala ani ve správním řízení. Z výroku rozhodnutí je zřejmé, že žalovaná zahrnula do vymezeného skutku také premiérové odvysílání daného spotu (dne 6. 9. 2009 v 18:11:47). Městský soud proto nepochyboval, že žalovaná nesplnila svou povinnost upozornit žalobkyni podle § 59 odst. 1 zákona o vysílání.

5. Městský soud se nezabýval ostatními námitkami, protože dospěl k závěru, že žalobkyně nemůže být potrestána za skutek vymezený v napadeném rozhodnutí, který zahrnoval premiérové vysílání.

6. Soud ve věci rozhodl bez jednání podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

III.

7. Žalovaná (stěžovatelka) brojila proti rozsudku městského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a c) s. ř. s.

8. Stěžovatelka namítla, že městský soud nepřihlédl k jejímu vyjádření k žalobě a rozhodl bez jednání.

9. Dále stěžovatelka vytkla městskému soudu, že opřel své závěry o judikaturu, která je rozporná s rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2008, čj. 6 As 21/2007 - 109, ze dne 30. 5. 2008, čj. 4 As 35/2007 - 120, ze dne 22. 1. 2009,

čj. 6 As 30/2008 - 97, a ze dne 22. 1. 2009, čj. 6 As 20/2008 - 83. Stěžovatelka také upozornila, že otázka, zda je stěžovatelka povinna vždy upozornit provozovatele vysílání na porušení zákona, byla předložena rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu. Městský soud podle ní pochybil, pokud nezohlednil všechny závěry vyplývající z judikatury, případně nevyčkal rozhodnutí rozšířeného senátu.

IV.

10. Žalobkyně uvedla ve vyjádření ke kasační stížnosti, že rozhodnutí městského soudu bez jednání bylo v souladu s § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Soud přihlédl při posuzování námitky, která vedla ke zrušení rozhodnutí, k vyjádření stěžovatelky. Pokud městský soud vycházel z judikatury Nejvyššího správního soudu, která nebyla jeho pozdější rozhodovací činností změněna, není rozhodnutí městského soudu nezákonné.

V.

11. Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

12. Kasační stížnost není důvodná.

13. Nejprve soud řešil, zda je stěžovatelka povinna upozornit provozovatele vysílání na porušení § 48 odst. 4 písm. a) zákona o vysílání ve vztahu ke každému konkrétnímu sponzorskému vzkazu před tím, než uloží pokutu za jeho odvysílání. Touto otázkou se rozšířený senát Nejvyššího správního soudu zabýval v usnesení ze dne 3. 4. 2012, čj. 6 As 26/2010 - 101, podle něhož „[p]*ředchozí upozornění podle § 59 odst. 1* [zákona o vysílání] *je s výjimkou případů podle § 59 odst. 4 tohoto zákona nutnou podmínkou postihu za další obdobné jednání. Teprve dostane-li se provozovateli takového upozornění, lze jej za opakované jednání vykazující v podstatných rysech znaky jako to, na jehož protiprávnost byl upozorněn, postihnout*.“ Na plné odůvodnění tohoto rozhodnutí Nejvyšší správní soud pro stručnost odkazuje.

14. Ve světle závěrů rozšířeného senátu je zřejmé, že stěžovatelka nebyla oprávněna uložit žalobkyni pokutu za porušení § 48 odst. 4 písm. a) zákona o vysílání, pokud ji dříve neupozornila, že odvysíláním sponzorského označení Knauf porušila uvedený zákon. V posuzované věci se nejednalo o tzv. „*kvalifikované*“ porušení zákona o vysílání, za které stěžovatelka může uložit sankci (pokutu podle § 60 nebo nefinanční sankci podle § 62 až § 64 uvedeného zákona) bez předchozího pokusu o nápravu. Kvalifikovaná porušení jsou taxativně vyjmenována v § 59 odst. 4 zákona o vysílání, přičemž toto ustanovení neodkazuje na § 48 odst. 4 písm. a) téhož zákona, jehož porušení se žalobkyně měla dopustit. Za ostatní porušení (slovy rozšířeného senátu tzv. „*prostá*“ porušení) stěžovatelka může uložit sankci pouze poté, kdy upozornila provozovatele vysílání a stanovila mu lhůtu k nápravě (blíže viz body 33 až 37 a 42 usnesení rozšířeného senátu čj. 6 As 26/2010 - 101).

15. Dále zdejší soud souhlasil s městským soudem, že stěžovatelka nedostála své povinnosti podle § 59 odst. 1 zákona o vysílání, vymezila-li skutek také odvysíláním premiérového spotu. Je zřejmé, že ve vztahu k tomuto spotu nepředcházelo upozornění.

16. Stěžovatelka neprokázala ani ve vztahu k ostatním reprízovaným spotům, že by žalobkyni upozornila před tím, než uložila za jejich odvysílání pokutu. Rozšířený senát připustil, že jednání, na jehož závadnost byl provozovatel vysílání upozorněn, a další jednání, za něž byl postižen, nemusí být ve všech skutkových aspektech totožná (viz bod 38 usnesení rozšířeného senátu čj. 6 As 26/2010 - 101). Upozornění podle § 59 odst. 1 zákona o vysílání ovšem může být účinné pouze ve vztahu k takovým navazujícím jednáním, která jsou ve všech podstatných rysech obdobou toho jednání, na jehož závadnost byl provozovatel upozorněn, a o nichž si tedy může a musí být jist, že by byla stěžovatelkou hodnocena jako závadná (viz bod 39 tamtéž).

17. V rozhodnutí ze dne 17. 5. 2011 stěžovatelka uvedla, že v minulosti upozornila žalobkyni na porušení § 48 odst. 4 písm. a) zákona o vysílání např. rozhodnutími ze dne 20. 10. 2004, čj. Rpo/98/04-Rup, a ze dne 29. 6. 2004, čj. RUP/65/04. Ze správního spisu vyplývá, že se v těchto případech jednalo o odvysílání neoddělené reklamy na CENTRUM.CZ, resp. na pivo Velkopopovický kozel. Na základě těchto upozornění však stěžovatelka nemohla uložit žalobkyni pokutu za odvysílání označení sponzora Knauf, protože se jednalo o upozornění učiněná v souvislosti s jinými skutky a daná upozornění byla navíc vydána v roce 2004, tedy pět let před premiérovým odvysíláním označení sponzora, za nějž byla žalobkyně nyní postižena.

18. Nejvyšší správní soud proto sdílí názor městského soudu, že žalobkyně nemohla být potrestána za skutek vymezený v napadeném rozhodnutí stěžovatelky, protože stěžovatelka nesplnila svou povinnost podle § 59 odst. 1 zákona o vysílání.

19. Stěžovatelka vytkla městskému soudu i to, že nezohlednil všechny závěry vyplývající z judikatury Nejvyššího správního soudu, případně nevyčkal rozhodnutí rozšířeného senátu. Tato námitka není důvodná. Pokud v době rozhodování městského soudu byla předmětná otázka (ve věci přímo nesouvisející s řízením před městským soudem) předložena k rozhodnutí rozšířenému senátu, bylo na městském soudu, zda přeruší řízení podle § 48 odst. 2 písm. f) s. ř. s. ve znění do 31. 12. 2011, nebo zda se rozhodne následovat jednu linii judikatury Nejvyššího správního soudu s tím rizikem, že tato judikatura může být následně popřena rozhodnutím rozšířeného senátu. Jestliže si městský soud vybral druhou možnost, neporušil tím ustanovení o řízení před správními soudy [srov. § 48 odst. 2 písm. f) s. ř. s.: „*Předseda senátu řízení usnesením <u>může</u> přerušit*, ...“]. Vzhledem k tomu, že rozšířený senát v usnesení čj. 6 As 26/2010 - 101 potvrdil rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, o která městský soud opřel svůj rozsudek, není rozsudek městského soudu nezákonný.

20. Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou ani námitku, že městský soud rozhodl bez nařízení jednání, ačkoliv stěžovatelka nevyslovila s tímto postupem souhlas. Soudní řád správní umožňuje soudu zrušit napadené rozhodnutí pro vady řízení bez nařízení jednání v případech předvídaných § 76 odst. 1 s. ř. s. Mezi tyto situace patří podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné

rozhodnutí o věci samé [písmeno c) citovaného ustanovení]. Nejvyšší správní soud souhlasil s městským soudem, že v nyní posuzované věci bylo správní řízení zatíženo uvedenou vadou (viz výše bod 18), městský soud byl proto oprávněn zrušit rozhodnutí stěžovatelky bez nařízení jednání.

21. Na okraj lze dodat, že zdejší soud posuzoval předmětný skutek, za nějž stěžovatelka uložila žalobkyni pokutu, již v rozsudku ze dne 22. 2. 2012, čj. 8 As 98/2011 - 76. Tímto rozhodnutím Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek městského soudu v Praze ze dne 22. 3. 2011, čj. 8 A 247/2010 - 42, který zrušil rozhodnutí stěžovatelky ze dne 27. 8. 2010, čj. had/2836/2010. V mezidobí stěžovatelka vydala nové rozhodnutí ze dne 17. 5. 2011, jež je předmětem nyní posuzované věci. Přestože se rozhodnutí stěžovatelky ze dne 27. 8. 2010 a ze dne 17. 5. 2011 týkala téhož skutku a v obou případech stěžovatelka uložila žalobkyni pokutu za porušení § 48 odst. 4 písm. a) zákona o vysílání, odlišné hodnocení správních soudů v daných věcech bylo dáno především odlišným okruhem žalobních a kasačních námitek.

22. Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek městského soudu nezákonným, proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

23. O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšná žalobkyně byla v řízení o kasační stížnosti zastoupena advokátem a náleží jí odměna za jeden úkon právní služby (vyjádření ke kasační stížnosti) podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Odměna činí podle § 9 odst. 3 písm. f) uvedené vyhlášky 2100 Kč a dále 300 Kč jako paušální náhrada hotových výdajů (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky), celkem tedy 2400 Kč. Protože advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok o částku odpovídající dani, kterou je povinen odvést z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů. Výše daně, vypočtená podle § 37 odst. 1 a § 47 odst. 4 zákona č. 235/2004 Sb., činí 480 Kč. Celkem byla stanovena odměna ve výši 2880 Kč.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 30. května 2012

JUDr. Jan Passer
předseda senátu